

Sygn. akt III C 25/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Błażej Domagała

Protokolant: Anna Banasiak

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2015 roku w Warszawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko D. P.

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 15 kwietnia 2013 roku (sygn. akt III Nc 28/13) w całości;

II. zasądza od pozwanej D. P. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 1.050.000,00 (jeden milion pięćdziesiąt tysięcy) złotych, z zastrzeżeniem ograniczenia odpowiedzialności pozwanej D. P. do nieruchomości położonej we W., dla której prowadzona jest księga wieczysta (...), a na której ustawiono hipotekę kaucyjną do kwoty 1.050.000,00 (jeden milion pięćdziesiąt tysięcy) złotych;

III. zasądza od pozwanej D. P. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 20.359,00 (dwadzieścia tysięcy trzysta pięćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nieopłaconymi kosztami sądowymi w kwocie 26.250,00 (dwadzieścia sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt) złotych obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt III C 25/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 marca 2013r. (data prezentaty) powódka Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym przeciwko pozwanej D. P. i nakazanie nim zapłaty na rzecz powódki kwoty 1.050.000zł z tytułu odsetek umownych zwykłych i umownych karnych z tytułu umowy kredytu, wraz z kosztami procesu, w tym zastępstwa procesowego z ograniczeniem odpowiedzialności do kwoty hipoteki umownej kaucyjnej do kwoty 1.050.000zł ustanowionej na nieruchomości W., dla której Sąd Rejonowy w Otwocku prowadzi księgę wieczystą nr (...). W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwana jest dłużnikiem rzeczowym powódki z tytułu kredytu długoterminowego dewizowego denominowanego w PLN n(...) z dnia 5 maja 1999r.; pomimo wezwania do zapłaty, wierzytelność nie została zaspokojona (k.1-2).

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wydał w dniu 15 kwietnia 2013r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (k. 72).

Pozwana odebrała nakaz zapłaty w dniu 13 maja 2014r. (zpo k. 93).

Pozwana D. P. w dniu 26 maja 2014r. wniosła zarzuty od nakazu zapłaty (k.81-82), w których podniosła bezzasadność powództwa oraz przedawnienie roszczenia, wnosząc o uchylenie nakazu i oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego. W uzasadnieniu wskazała, że powódka nie wykazała zasadności roszczenia, nie wskazując z czego wynikają żądane odsetki, za jaki okres zostały naliczone oraz w jaki sposób. Uzupełniając w piśmie z dnia 27 maja 2014r., podniosła brak zamieszczenia wzmianki o ograniczeniu odpowiedzialności, zarzut orzeczenia ponad żądanie oraz niedopuszczalności wydania nakazu zapłaty wskazując, że dłużnikiem osobistym powódki jest (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej(k. 84-91).

Pismem z dnia 21 sierpnia 2014r. pozwana doprecyzowała zarzuty od nakazu zapłaty, składając wniosek o dopuszczenie dowodu z określonych dokumentów (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej, z którymi pozwana zapoznała się po 11 sierpnia 2014r. Dodatkowo podniosła, że w przeważającej części dług został zaspokojony poprzez sprzedaż działki ew.(...), KW (...), a uzyskane ze sprzedaży pieniądze zostały przelane na 3 rachunki bankowe, w tym na kaucję dla powódki na podstawie porozumienia z dnia 1 grudnia 2003r. Ostatecznie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej nadpłaty w kwocie 797.831,80zł (k. 193-200).

W odpowiedzi na zarzuty, powódka pismem z dnia 13 lutego 2015r. (data prezentaty) podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wniosła o oddalenie wniosków dowodowych zawnioskowanych przez pozwaną. Zarzuciła, że wyliczenia pozwanej zostały poczynione na podstawie fikcyjnych założeń. Nie podzieliła zarzutu braku możliwości wydania nakazu zapłaty, w zakresie braku wzmianki powołując się na treść art. 783kpc (k. 285-287).

Pozwana pismem z dnia 14 maja 2015r. (data prezentaty) wniosła o przeprowadzenie dowodu z określonych dokumentów na okoliczność wzajemnych rozliczeń między powódką a pozwaną oraz o oddalenie wniosków dowodowych powódki. Dodatkowo wskazała, że wyciągi z ksiąg banku nie zawierają podpisów osób uprawnionych, stąd w ocenie pozwanej nie mogą stanowić podstawy do utrzymania w mocy nakazu zapłaty (k. 360-370).

Powódka odnosząc się do stanowiska pozwanej w piśmie z dnia 29 maja 2015r. (data stempla) wniosła o oddalenie części wniosków dowodowych jako dotyczących stanu sprzed ustanowienia hipoteki będącej przedmiotem postępowania. Dalej powódka wskazała, że pozwana nie zgłosiła zarzutów co do ustanowienia hipoteki, zaś okoliczność upadłości dłużnika osobistego nie ma znaczenia dla przedmiotu procesu. Co do postępowania upadłościowego powódka oświadczyła, że wobec treści art. 92 UPN zaspokojenie odsetek i kosztów nie jest możliwe w toku postępowania upadłościowego. Ponadto wskazała, że z uwagi na art. 493§3 kpc w zw. z art. 485 kpc do potrącenia mogą być przedstawione jedynie wierzytelności udowodnione określonymi dokumentami, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. W zakresie rozliczenia kaucji powódka podniosła, że przez okres 9 lat od zamknięcia rachunku pozwana nie kwestionowała przekazania zgromadzonych środków, w zakresie spornego oprocentowania rachunku odwołała się do umowy kaucji (k.400-401v).

Pozwana pismem z dnia 13 lipca 2015r. (data prezentaty) wniosła o umorzenie postępowania, wskazując, iż w toku postępowania upadłościowego powódka została zaspokojona w kwocie 2.394.200,45zł, co znacznie przewyższa wysokość ustanowionej hipoteki, jednocześnie podtrzymała dotychczasową argumentację (k.434-443).

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie (k. 459).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarło z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu długoterminowego dewizowego denominowanego w PLN nr (...) z dnia 5 maja 1999r. (wielokrotnie aneksowaną, k. 300-304v). Na zabezpieczenie na nieruchomości należącej do D. P., dla której Sąd Rejonowy w Otwocku prowadzi księgę wieczystą nr (...) ustanowiono hipotekę umowną kaucyjną do kwoty 1.050.000zł na zabezpieczenie odsetek umownych i prowizji, odsetek od zadłużenia przeterminowanego oraz kosztów dochodzenia roszczeń banku i innych kosztów związanych z ww. kredytem (bezsporne, k. 305-308).

Wezwaniem z dnia 21 sierpnia 2012r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wezwała D. P. jako dłużnika rzeczowego do zapłaty wymagalnego zadłużenia poprzez zapłatę kwoty 1.050.000zł. Wezwanie zostało odebrane przez D. P. w dniu 27 sierpnia 2012r. (wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru k.6-7, wyciąg z ksiąg k. 9 z pełnomocnictwem 10-13).

Na dzień 2 lutego 2015r. zadłużenie (...)Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. z tytułu umowy kredytu długoterminowego dewizowego denominowanego w PLN n (...) z dnia 5 maja 1999r. wyniosło łącznie 15.313.459,41zł, w tym 8.005.970,98zł z tytułu przeterminowanego kapitału, 150.062,95zł z tytułu przeterminowanych odsetek umownych zwykłych za okres od 31 października 2006r. do dnia 13 lutego 2007r., 6.992.923,23zł z tytułu odsetek umownych karnych za okres od 31 października 2006r. do dnia 1 lutego 2015r., 150.540,64zł z tytułu przeterminowanych odsetek umownych zwykłych za okres od dnia 14 lutego 2007r. do dnia 1 lutego 2015r. łącznie oraz 13.961,60zł z tytułu kosztów związanych z dochodzeniem roszczeń (wyciąg z ksiąg k. 328).

Postanowieniem w sprawie sygn. akt X GUP 80/07 z dnia 6 lutego 2007r. ogłoszono upadłość (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. W toku postępowania upadłościowego prowadzonego pod sygn. akt X GUP 2/15 w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy na liście wierzytelności uznano wierzytelność w kwocie 8.298.284,57zł przysługującą Bankowi (...) S.A. z siedzibą we W. od (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.. Bank (...) S.A. został objęty oddzielnym planem podziału funduszy masy upadłości uzyskanych z tytułu zbycia nieruchomości objętej KW (...) w kwocie 2.350.555.77zł oraz z tytułu zbycia nieruchomości objętej KW (...) kwotę 2.095.967zł (zawiadomienie k. 398, zgłoszenie wierzytelności k. 402-403v).

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w oparciu o przedstawione dowody z dokumentów, których wiarygodność nie została zakwestionowana przez strony postępowania ani nie wzbudziła wątpliwości Sądu, co do ich wiarygodności. Sąd w toku postępowania pominął wniosek pozwanej o zwrócenie się o akta postępowania upadłościowego, gdyż w ocenie Sądu dokumenty istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotu sporu zostały dołączone przez stronę powodową do pisma z dnia 29 maja 2015r. Podkreślić należy, iż pozwana wniosowała o przeprowadzenie dowodu z dokumentów na okoliczność wzajemnych rozliczeń między stronami, tracąc z pola widzenia, że przedmiotem postępowania było dochodzenie zaspokojenia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką umowną kaucyjną na określonej nieruchomości i tego dotyczył przedmiotowy spór. W głównej mierze dowody, na które powoływała się pozwana dotyczyły zarzutu potrącenia, który z uwagi na rozważania zawarte w dalszej części uzasadnienia, nie był przedmiotem rozpoznania w przedmiotowym postępowaniu. Spowodowało to, że ostatecznie nie zostały one powołane, jako podstawa stanu faktycznego.

Wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron nie zasługiwał na uwzględnienie. Wszelkie istotne okoliczności sprawy mogły być wyjaśnione za pomocą pozostałych dowodów, zaś subsydiarność tego dowodu powodowała, że jego przeprowadzenie nie było konieczne.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo było zasadne w całości.

W momencie ustanawiania hipoteki w dniu 20 lutego 2006r. obowiązywały art. 102 i nast. ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361, z późn. zm) regulujące kwestię hipoteki kaucyjnej. Zgodnie z wówczas obowiązującym art. 102 ukwh w brzmieniu do 20 lutego 2011r. hipoteka kaucyjna przeznaczona była do zabezpieczenia dwojakiego rodzaju wierzytelności: 1) o nie ustalonej wysokości, ale istniejących lub mogących powstać dopiero w przyszłości, albo roszczeń związanych z wierzytelnością hipoteczną, lecz nie objętych z mocy ustawy hipoteką zwykłą, 2) z dokumentów zbywalnych przez indos nawet, gdy wysokość wierzytelności była z góry ustalona. Podkreślić należy, że sam wpis hipoteki kaucyjnej nie decydował o rzeczywistej wysokości należności z określonego stosunku prawnego, lecz oznaczał tylko najwyższą sumę odpowiedzialności rzeczowej dłużnika. Dodatkowo wskazać należy, iż z rzeczowej odpowiedzialności każdorazowego właściciela nieruchomości obciążonej hipoteką kaucyjną wypływa jego obowiązek zaspokojenia z tej nieruchomości wierzyciela, któremu przysługują wierzytelności zabezpieczone hipoteką kaucyjną po ostatecznym ustaleniu sumy wierzytelności.

Zgodnie z art. 10 ust 1 ustawy z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2009r., Nr131, poz. 1075) do hipotek kaucyjnych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2, stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z wyjątkiem przepisów o rozporządzaniu opróżnionym miejscem hipotecznym. Ustęp drugi z kolei stanowi, iż do hipotek zwykłych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w dotychczasowym brzmieniu, z wyjątkiem art. 76 ust. 1 i 4 tej ustawy, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. To samo dotyczy hipotek kaucyjnych zabezpieczających roszczenia związane z wierzytelnością hipoteczną, lecz nieobjętych z mocy ustawy hipoteką zwykłą, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Z art. 10 ust. 2 zd. 2 ustawy zmieniającej wynika, że do hipoteki kaucyjnej zabezpieczającej roszczenia związane z wierzytelnością hipoteczną, która powstała przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej, zastosowanie znajdują przepisy w brzmieniu sprzed nowelizacji, tj. obowiązujące do dnia 20 lutego 2011 r. Wobec czego w sprawie zastosowanie znajdzie obecnie uchylony art. 104 ukw (obowiązującego w dniu ustanowienia hipoteki kaucyjnej, tj. w dniu 20 lutego 2006 r.), który stanowił, iż hipoteka kaucyjna zabezpiecza odsetki oraz koszty postępowania mieszczące się w sumie wymienionej we wpisie hipoteki.

Pomiędzy stronami było niesporne, że na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Otwocku prowadzi księgę wieczystą nr (...) ustanowiono hipotekę umowną kaucyjną do kwoty 1.050.000zł na zabezpieczenie określonych wierzytelności wynikających z zawartej między stronami umowy kredytu długoterminowego. Pozwana w toku procesu wskazywała wprawdzie na okoliczności dotyczące ustanowienia hipoteki na nieruchomości położonej w miejscowości M., jednakże zauważyć należy, iż przedmiotem postępowania była hipoteka ustanowiona na nieruchomości w W.. Kwestie związane z obciążeniem hipoteką nieruchomości położonej w M. pozostawały poza przedmiotem postępowania - jako, że zmiana przedmiotu zabezpieczenia wynikała z aneksu nr (...) do umowy o inwestycyjny kredyt długoterminowy dewizowy denominowany w PLN nr (...). Strona pozwana nie podważyła skuteczności ustanowienia hipoteki, która w dalszym ciągu jest ujawniona w dziale IV. przedmiotowej księgi wieczystej na pierwszym miejscu (k. 25). Wpis ten jest prawomocny. Dlatego też hipoteka w dalszym ciągu zabezpieczała wierzytelność strony powodowej. Z kolei ujawniona suma kaucyjna wyznaczyła górną granicę odpowiedzialności pozwanej z tytułu obciążenia nieruchomości hipoteką.

Strona powodowa za pomocą dokumentów w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych banku (k. 9) wykazała wysokość zadłużenia oraz jego wymagalność. Przedstawiony dokument spełniał wymogi z art. 485§3 kpc oraz art. 95 ust 1 pr. bank, z uwzględnieniem ust. 1a. Przedłożony dokument stanowi oryginał opatrzony pieczęcią banku, został podpisany przez osobę uprawnioną, której pełnomocnictwo załączono do pozwu (k.10-13). Dodatkowo do pozwu dołączono wymagane przez art. 485§3 kpc wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia pozwanej, która osobiście pokwitowała jego odbiór (k.6-7).

Wobec powyższego w sprawie wystąpiły przesłanki do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Podkreślić należy, iż postępowanie nakazowe jest postępowaniem odrębnym wysoce sformalizowanym. Dochodzić nim można jedynie roszczeń pieniężnych, udowodnionych enumeratywnie wskazanymi w art. 485 kpc dokumentami.

Wskazać należy, że po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyroku P 7/09 z dnia 15 marca 2011r. (LexPolonica nr 2477710) wyciągi z ksiąg rachunkowych banków w stosunku do konsumentów straciły moc dokumentów urzędowych i w związku z powyższym wprowadzono zmianę w prawie bankowym poprzez dodanie do art. 95 ust 1a, zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Niezależnie od tego, pozwana chcąc wykazać okoliczność przeciwną do tej wynikającej z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów powinna przeprowadzić stosowny dowód, czego nie uczyniła, poprzestając jedynie na sformułowaniu dwóch zarzutów: bezzasadności powództwa oraz przedawnienia roszczenia. Powódka tymczasem przedstawiając drugi wyciąg z ksiąg bankowych wykazała aktualne zadłużenie w tym wartość zadłużenia wynikającego z odsetek zwykłych umownych i karnych, czym

udowodniła wysokość dochodzonej należności. Pozwana nie wykazała, że wierzytelność zabezpieczona hipoteką nie istnieje. Jej wywody zasadniczo dotyczyły głównej należności banku (kredytu), a nie świadczeń ubocznych, które zabezpieczała hipoteka. Brak było dowodów na to, że wierzytelność z tytułu odsetek i kosztów została zaspokojona. Brak było również podstaw do przyjęcia, że została i mogła być wyegzekwowana w ramach postępowania upadłościowego, na co słusznie wskazała strona powodowa.

Wskazać należy, iż zakres postępowania po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty zasadniczo wyznaczają zarzuty podniesione przez stronę pozwaną. Postępowanie nakazowe jest ściśle sformalizowane, wobec czego zarzuty od nakazu zapłaty powinny być sformułowane precyzyjnie i wyczerpująco pod rygorem konsekwencji ujętych w art. 493§1 kpc, o czym pozwana została należycie pouczona (k. 80). Cytowany przepis jednoznacznie wskazuje, że pozwana powinna przedstawić zarzuty przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy pod rygorem ich utraty, chyba, że uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w zarzutach bez swojej winy lub, że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo występują inne wyjątkowe okoliczności.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów sformułowanych w piśmie z dnia 26 maja 2014r. stwierdzić należy, iż okazały się one niezasadne. Pozwana na ich poparcie nie przedstawiła żadnych dowodów, które w jakiegokolwiek mierze uprawdopodobniłyby jej twierdzenia, zgłaszając jedynie dowód z przesłuchania strony pozwanej na okoliczność zawarcia umowy kredytowej (k. 82). Wobec powyższego oraz w świetle treści art. 493§1 kpc uznać należało, że podniesienie zarzutu okazało się nieskuteczne.

Powyższą uwagę należało także odnieść do zarzutu przedawnienia roszczenia, który również okazał się nietrafny.

Zgodnie z art. 77 ukwł w brzmieniu sprzed 20 lutego 2011r. przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnień wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o odsetki.

Z powyższego przepisu wynika, iż przedawnienie wierzytelności hipotecznej nie wpływa na uprawnienia wierzyciela hipotecznego dotyczące dochodzenia zaspokojenia z przedmiotu hipoteki. Podkreślić należy, że przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą skutki jedynie w sferze obligacyjnej i nie pozbawia wierzyciela hipotecznego uprawnienia do zaspokojenia się z obciążonej nieruchomości. W rezultacie stwierdzić należy, że właścicielowi przedmiotu hipoteki nie przysługuje zarzut przedawnienia jako skuteczny środek obrony przeciwko powództwu wierzyciela hipotecznego. Należy dodatkowo podkreślić różnicę w sytuacji dłużnika osobistego od dłużnika rzeczowego, po podniesieniu zarzutu przedawnienia. Otóż w przypadku dłużnika rzeczowego (jak w przypadku pozwanej) podniesienie zarzutu przedawnienia wywołuje ten tylko skutek, że dłużnik będzie odpowiadał wyłącznie rzeczowo. Natomiast w przypadku dłużnika osobistego może on bronić się zarzutem przedawnienia, jeżeli nie jest dłużnikiem rzeczowym w myśl art. 117 kc.

Zauważyć należy, iż z uwagi na fakt, że w postępowaniu nakazowym zgodnie z ograniczeniami wynikającymi z art. 493§ 3 i 4 kpc do potrącenia mogą być przedstawione wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 kpc oraz że powództwo wzajemne jest niedopuszczalne, Sąd nie rozważał zasadności zarzutów i powołanych na ich okoliczność dowodów, przedstawionych w piśmie pozwanej z dnia 21 sierpnia 2014r. Podkreślić należy, że po pierwsze zgłoszenie ewentualnego zarzutu potrącenia powinno nastąpić najpóźniej w momencie wnoszenia zarzutów od nakazu zapłaty, a po drugie przepisy nakazują, by wierzytelności te były udowodnione odpowiednimi dokumentami, co w przypadku zarzutu podniesionego przez pozwaną nie miało miejsca. Jednocześnie w ocenie Sądu, nie zachodzą szczególne okoliczności, które dopuszczałyby w drodze wyjątku badanie spóźnionego zarzutu potrącenia. Nie zaszyły bowiem inne wyjątkowe okoliczności, które powodowałyby konieczność rozpoznania zarzutu, pozwana ponadto nie uprawdopodobniła braku winy w niezgłoszeniu zarzutu potrącenia w zarzutach, skoro będąc w zarządzie spółki miała wiedzę na temat przedmiotowych dokumentów oraz występowała w postępowaniu upadłościowym spółki. Dodatkowo zauważyć należy, że rozpoznanie zarzutu potrącenia powodowałoby konieczność przeprowadzenia dodatkowego postępowania dowodowego. Jednocześnie z uwagi na fakt, iż w piśmie z dnia 21 sierpnia 2014r. pozwana zgłosiła

powództwo wzajemne, które zostało wyłączone do odrębnego rozpoznania (k.346) uznać należało, że nie zachodziły względy, o których mowa w art. 493§1zd 2 kpc, które nakazywałyby rozpoznanie spóźnionego zarzutu potrącenia.

W okresie uprawniającym do wniesienia zarzutów pozwana wniosła dodatkowo pismo z dnia 27 maja 2014r., w którym podniosła jedyny trafny zarzut, związany z brakiem zamieszczenia wzmianki o ograniczeniu odpowiedzialności do sumy kaucyjnej. Rzeczywiście wydając nakaz zapłaty nie zastrzeżono ograniczenia odpowiedzialności pozwanej do obciążonej hipoteką kaucyjną nieruchomości. Powołując się na wcześniej poczynione rozważania, w przypadku podniesienia zarzutu przedawnienia przez dłużnika rzeczowego uwzględniając powództwo należało w myśl art. 319 kpc ograniczyć odpowiedzialność dłużnika do określonej nieruchomości. Zastrzeżenie wynikające z art. 319 kpc umożliwia dłużnikowi powołanie się na to ograniczenie w toku postępowania egzekucyjnego zgodnie z art. 837kpc.

Z uwagi na brak zastrzeżenia o ograniczeniu odpowiedzialności Sąd uchylił wydany nakaz zapłaty w całości i na podstawie art. 496 kpc orzekł o żądaniu pozwu, uwzględniając je w całości, o czym orzeczono w pkt I. i II.

O kosztach procesu rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o art. 108§1 kpc w zw. z art. 98§1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc oraz §6 pkt7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r., Nr 490). Na zasądzoną w pkt III. kwotę złożyła się opłata od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika oraz opłaty od pełnomocnictwa.

W uwagi na fakt, że pozwana została zwolniona od kosztów sądowych w części - od opłaty sądowej ponad kwotę 13.125zł (opłata od zarzutów 39.375zł, postanowienie k. 102), Sąd na podstawie art. 113 ust 1 uksc nieopłaconymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa, o czym orzeczono w pkt IV.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.